

мляко, което се движело съвсем само, а кравите сами пускали млякото си в него. Стопанинът скочил и го прекатурил. Тогава то се превърнало в огромна крастава жаба, която понечила да го нападне и той от страх побягнал и се скрил в дома си. Извадил голям късмет. След седмица дошъл Гергьовден. Тогава той окачил магарешки бодил на вратите на обора и кравите му започнали да дават мляко в изобилие.

Човек може да види вещиците на Гергьовден и да остане незабелязан от тях, ако стори следното: Трябва да стане преди съмване, да обърне всичките си дрехи с opakото навън и да ги облече. След това трябва да отреже зелена трева и да я сложи на главата си. Така става невидим, защото вещиците ще смятат, че е под земята, очевидно по този начин самите те биват омагьосани.

Много рано на Гергьовден, още преди изгрев, вещиците се качват в църковната камбанария, за да гребнат смазка от оста, на която се люлее камбаната и да вземат парче от нейното въже, тъй като тези неща са много важни за тях. Д-р Краус отбелязва, че в ръкописа, където е прочел това, „schmierfetet“ или смазката е обозначена с думата *svierc*, „в която веднага се разпознава немската дума *schwarz*, черен“. Забележително е, че Чипуей и други индианци от племето Алгонкин придават особено значение на черната боя, получена от смазката от оста на воденичния камък.

Изключителните трудности, които те преодоляват, за да се снабдят с нея, привлекли вниманието на един човек от Минесота, който ми разказа това. Необходим е цял ден за добиване на съвсем малко количество. Когато любопитни бели хора попитали индианците за какво им е, те отговорили, че им била нужна за боядисване на кошниците, но както забелязал моят осведомител, полученото количество било крайно недостатъчно за тази цел, освен това са познати и по-добри черни бои (например кора от хикория и стипца), които са лесно достъпни. В действителност смазката им била нужна за „медицина“, т.е. за магии. Много странно е това едновременно желание на вещиците в Европа и на индианците в Америка да се сдобият